

Tři přání

Alena Vorlíčková

Regina Daňková

Pohádky pro společné čtení

Pohádky pro společné čtení

Projekt Městské knihovny Svitavy

Lektoruje PhDr. Lenka Krejčová, Ph.D.

DYS-centrum Praha

Tři přání

© Alena Vorlíčková, 2011

Ilustrace © Regina Daňková, 2011

www.spolecnectenicom

Zamyšlení před četbou:

1. Znáš nějakou pohádku, kde hlavní hrdina získá kouzelný předmět a může vyslovit tři přání?
2. Co si nejčastěji pohádkoví hrdinové přejí? Vzpomeneš si?
3. Víš, kdo byl poustevník?

Tři přání

Kdesi v horách se nacházely tři zázračné věci. V skrytém údolí stál strom - dole mohutný buk, uprostřed silný dub a nahoře pak vysoká a tenká bříza. Bříza byla zahalená bílým obláčkem, takže nebyla ze země ani vidět.

Kolem širokánského kmenu se ovíjela od země do nebe vinná réva. Byla silná jako trám, její listí nikdy neusychalo a hrozny dozrávaly v kteroukoli roční dobu, v zimě stejně jako v létě.

Třetím a největším zázrakem byl pták Zlatoper, který si udělal hnízdo v bílém obláčku mezi nejtenčími větvíčkami vysoké břízy. Ten pták nezobal zrní a nepil vodu jako jiní ptáci, živil se jen tmavými

**hrozny, které visely kolem hnízda. Pil
nebeskou rosu, která padala na břízu.**

**Říkali mu Zlatoper proto, že měl v
pravém křídle zlaté pero, které mělo
čarovnou moc. Člověku, který s ním napsal
tři přání, museli všichni vyhovět. I kdyby
požádal o něco krále, papeže nebo nej-
horšího nepřítele, museli mu jeho přání
splnit.**

**Mnoho mladíků zkoušelo vylézt na
břízu, aby vytrhli ptákovi drahocenné
pero, ale k hnízdu se nepodařilo dostat
žádnému z nich. Všichni sklouzli z ten-
ké kluzké břízy, popadali na husté dubo-
vé a bukové větve a ošklivě se polámali.**

Ve stejné dolině přebýval starý moudrý muž, který znal každé tajemství. Lidé se ho chodili ptát, jak by mohli získat kouzelné zlaté pero. On se jim smál a říkal: „S kosou a třemi svatými.“ Lidé těm slovům moc nerozuměli. Mysleli si proto, že se jim poustevník vysmívá.

Jednoho dne se to doneslo až k Mikešovi. Byl to vesnický chlapec, někdy rozumný jako málokdo, jindy jako málokdo hloupý. Říká se, že Bůh dal Mikešovi chytrosti dost. Potíž byla v tom, že ne vždy se hoch se svým selským rozumem poradil a svou hlavu poslechl.

Vydal se na cestu za zlatým perem se slovy: „Chudákovi se nejvíc bude hodit. Štěstí ať zkusí ten, kdo umí lézt po stromech jako já a kdo rozumí jako já poustevníkovi.“ Vzal kosu a šel do hor. Když

zahlédl kouzelný strom a bílý obláček nad ním, začal sekat trávu a kosil noc a den, dokud neposekal všechnu trávu v dolině a všude kolem.

Posekanou trávu navršil kolem stromu, že sahala přes buk a dub až k bříze a bílému obláčku. Sedmkrát lezl na břízu a sedmkrát se svezl dolů. Vždy ale spadl na měkkou trávu, takže se mu nic nestalo. Měl jen starost, že se mu nepodaří splnit úkol, který si uložil. Pak mu došlo, že se držel poustevníkovy rady jen na půl. S kosou si počínal dobře, ale na tři svaté zapomněl.

Mikeš poklekl a pomodlil se ke třem světcům, kteří stráží jeho hory. Po modlitbě začal poosmé lézt na strom a tentokrát se lehce dostal až k hnízdu ptáka

Zlatopera. Pták už na něj čekal a nechal si klidně vytrhnout zlaté pero. Mikeš celý šťastný a veselý vzal vzácné pero a vrátil se domů.

Samou radostí mu v hlavě vířily myšlenky, že nevěděl co dřív počít. V tom omámení se opět zapomněl poradit se svým zdravým selským rozumem. Není divu, že tak špatně pochodil.

Zeptal se totiž učenců, který král je na světě nejmnocnější. Když mu odpověděli, napsal tomu králi dopis, že by se chtěl oženit s jeho dcerou. Král se velmi podivil, ale nemohl nic dělat, přání bylo napsáno kouzelným zlatým perem.

Zavolal dceru a vysvětlil jí, že se musí stát Mikešovou ženou. Princezna se velmi rozzlobila a pohrozila Mikešovi, že bude

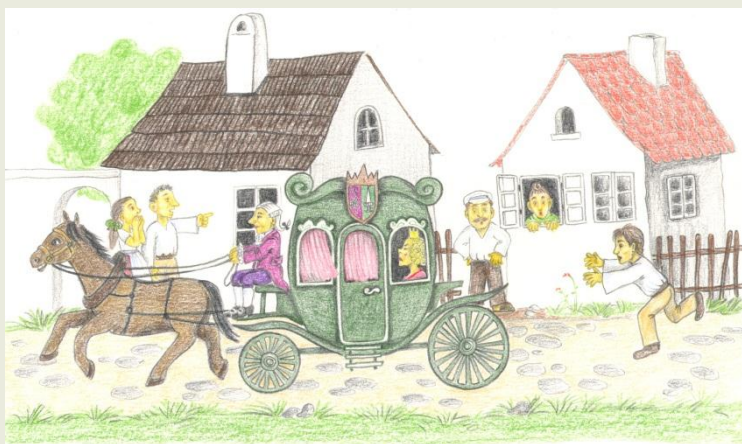
moc litovat. Svého otce však poslechla, odešla z domu a za Mikeše se provdala.

Byla zlá, až z ní šel strach, popudlivá jako skřet, někdy škaredá jako žebračka, nic jí nebylo dost dobré, stále chtěla víc a víc.

Mikeš zdědil po svém otci dva statky. Jeden si nechal a druhý věnoval své ženě jako svatební dar. Princezna však svoje jmění rozházela a začala zadlužovat majetek svého muže.

Mikeš se těch ztrát zalekl. Vzal do ruky zlaté pero a napsal králi druhou prosbu. Žádal ho, ať dá své dceři královské věno, aby mohla žít podle svých zvyků. To znamená královsky a za své.

Císař prosbu vyslyšel a poslal dceři bohaté věno, velký vůz zlata a stříbra a tolik krásných šatů, že se mohla každý den převléknout do nových.

Princezna poplatila všechny dluhy, ale svému muži nedala ani krejcar. Do očí se mu vysmívala, v drahém kočáru se vozila a on musel za ní běžet pěšky. Když byl celý udýchaný, křičela na všechny strany: „Kde jste všichni? Copak nevidíte, že mě do-

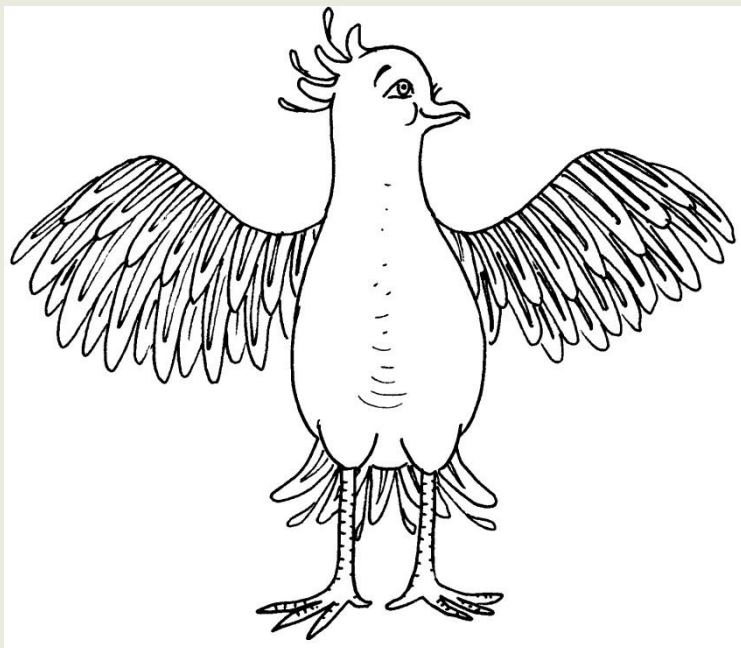
provází můj muž, slavný Mikeš, králův zet'?"

Tato trapná příhoda pálila Mikeše víc než vše ostatní. Vzal znovu do ruky zlaté pero a napsal králi své třetí a poslední přání, ať si vezme svoji dceru zpět. Král se tomu ze srdce zasmál a rád mu toto poslední přání splnil.

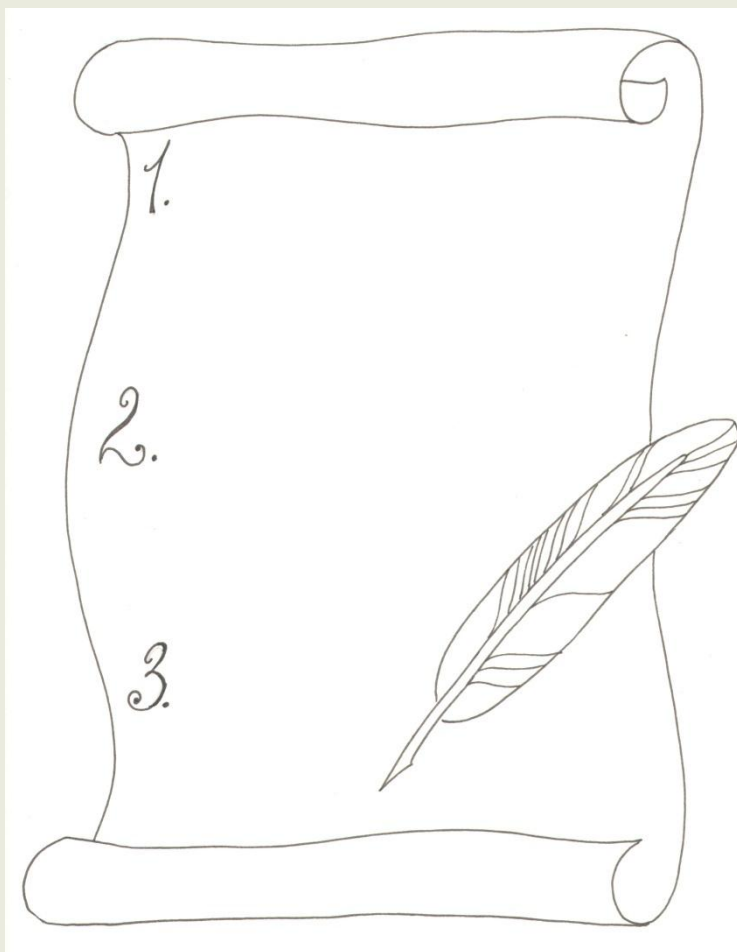
Mikeše velmi mrzelo, že tak hloupě přišel o svůj krásný statek. Na druhou stranu se velmi se radoval, že se zbavil pyšné a zlé princezny. Od té doby už vždy používal svůj zdravý selský rozum.

Našel si mezi vesnickými dívkami druhou ženu, která byla pěkná a hodná a přinesla do domu přiměřené věno. Žil s ní spokojeně a šťastně až do smrti.

1. Vzpomeneš si, v kterém křídle měl pták Zlatoper zlaté pero? Obrázek vybarvi.
2. Co si myslíš o Mikešovi? Jaký byl?
A co si on sám o sobě myslel?

3. Napiš nebo nakresli svá tři přání.

Pohádky pro společné čtení

2011